

CUPRINS

CAPITOLUL 1- Descoperirea copilului stelar	9
CAPITOLUL 2 - Colonia pierdută	21
CAPITOLUL 3 - Nava spațială.....	29
CAPITOLUL 4 - Un oraș ciudat.....	41
CAPITOLUL 5 - Structura socială a planetei extraterestre	56
CAPITOLUL 6 - Dirijorul de energie	70
CAPITOLUL 7 - Orașul din Dimensiunea a patra.....	91
CAPITOLUL 8 - Imprimarea	105
CAPITOLUL 9 - Moartea din ac.....	122
CAPITOLUL 10 - Descoperirea celor Trei Turnuri.....	133
CAPITOLUL 11 - În ajutorul Pământului	155
CAPITOLUL 12 - Sămânța stelară.....	178
CAPITOLUL 13 - Explorările	187
CAPITOLUL 14 - Buruieni în grădină	210
CAPITOLUL 15 - Dinozaurii	226
CAPITOLUL 16 - Încrucișarea speciilor.....	239
CAPITOLUL 17 - Zona pentru demnitari.....	255
CAPITOLUL 18 - Alte tipuri de ființe	265
CAPITOLUL 19 - Extraterestrii sunt aici	281
CAPITOLUL 20 - Teroare în noapte.....	304
CAPITOLUL 21 - Descoperirea contactelor anterioare	334
CAPITOLUL 22 - Pierderea contactului cu realitatea	359
CAPITOLUL 23 - Interzicerea accesului.....	369
CAPITOLUL 24 - Misterioasa cutie neagră	394
Despre autoare.....	415

DESCOPERIREA COPILULUI STELAR

EXTRATEREȘTRII TRĂIESC ACUM PE PĂMÂNT. Nu se mai poate spune că ei există numai pe planete îndepărtate sau numai pe navele spațiale. Ei sunt peste tot, pot fi printre prietenii tăi, printre vecini sau pot fi chiar rudele tale. Suntem interdependenți cu toții, pentru că ei sunt strămoșii noștri. Sângele lor curge prin venele noastre. Suntem la fel de înfrățiți cu ființele din stele, ca și cu animalele de pe Pământ.

Acest lucru mi-a fost dezvăluit într-un an de muncă intensă cu o ființă din stele autentică. Contactul nostru s-a făcut prin intermediul hipnozei. Sunt specializată în regresii hipnotice și fac în mod regulat călătorii prin timp și spațiu pentru a vizita trecutul Pământului și pentru a explora istoria, așa cum a fost ea trăită. Până când a început munca mea cu Phil D. nu mai vizitasem niciodată alte planete, deși întotdeauna mi-am dorit așa ceva. M-am gândit că, în mod cert, acest lucru nu putea fi mai puțin realizabil decât ceea ce făceam deja. Cu siguranță, o ființă umană trebuie să fi experimentat viața și în altă parte, în afară de Pământ. Ideea mă fascina, dar până atunci nu îmi apăruse niciodată în cale clientul potrivit. Credeam că acest tip de persoană se întâlnește rar. Dar pe măsură ce lucrez cu mai mulți oameni, șansele cresc ca unul din ei să mă găsească, mai devreme sau mai târziu. Nu aveam de unde să știu că șansele erau mai mari decât credeam. Acești oameni însă nu sunt ușor

de recunoscut. Sunt foarte inteligent deghizați, chiar și față de ei înșiși, de către subconștientul lor protector.

Când am început această călătorie total neașteptată, eram condiționată, așa cum suntem cu toții, să mă gândesc la orice lucru străin ca fiind înfricoșător și rău. Ne temem în mod firesc de ceea ce nu putem înțelege. Am fost destul de surprinsă să descopăr o imagine a acestor ființe total diferită de cea prezentată de filme, televiziune și literatura SF. A durat destul de mult să depășim spălarea creierului, derulată ani de zile, și să ne gândim că în adâncul nostru, în latura noastră spirituală, nu există nicio diferență, ci doar o neînțelegere.

Lucrul meu cu Phil a început din întâmplare, dacă ceva poate fi cu adevărat întâmplător. Lucrez cu multe tipuri de oameni, care doresc să experimenteze regresia hipnotică în viețile anterioare. Nu există cu adevărat un anumit „tip” de persoană, la care această metodă funcționează cel mai bine. Subiecții mei sunt o secțiune transversală a întregii umanități. Fiecare are propriile motive pentru care dorește să exploreze posibilitatea reîncarnării. Adeseori, merg la ei acasă pentru ședințe, pentru că oamenii se simt mai confortabil într-un mediu familiar, iar această idee nu li se mai pare atât de amenințătoare. Am efectuat regresii hipnotice în aproape orice cadru imaginabil, de la cel mai grandios la cel mai simplu gen de reședință, în camere de motel și chiar la locul de muncă al clienților, în magazine, după încheierea programului lor de lucru. Am învățat să fiu adaptabilă și să mă simt în largul meu chiar și în circumstanțe incomode, deoarece consider că cel mai important ingredient în dezvoltarea încrederii este confortul clientului meu. Munca mea în acest domeniu neobișnuit m-a dus în locații

ciudate, până când, în cele din urmă, a trebuit să trag linie. Călătoream atât de departe, încât îmi lua mai mult timp să conduc mașina până acolo, decât să fac treaba propriu-zisă. Așa că am stabilit o limită: am decis că nu voi călători mai departe de aproximativ 50 de mile. Oricine locuia mai departe trebuia de acum să aranjeze să mă întâlnească în casa unui prieten. Mi-a fost teamă să refuz pe cineva, pentru că acea persoană putea fi chiar cea cu care căutam să lucrez, persoana capabilă să furnizeze informațiile necesare pentru a începe încă o călătorie interesantă. Nu există nicio modalitate exterioară de a-ți da seama cine poate face așa ceva și nu știu niciodată ce caut până când nu găsesc acel lucru. Aceștia sunt oameni normali care au vieți obișnuite și nu există indicii exterioare privitoare la aventurile pe care le-a experimentat sufletul lor în alte vieți și în alte timpuri.

Aveam programată o întâlnire cu o tânără femeie de afaceri divorțată și am condus aproape până la limita mea (50 de mile), pentru a avea o ședință cu dânsa, la ea acasă. De două ori înainte mai stabilise o întâlnire, dar anulase în ultimul moment. Am bănuț că nu era încă pregătită pentru o regresie, care poate fi adesea prea revelatoare. Poate că în subconștient îi era frică de ce ar putea descoperi dacă ar începe să-și cerceteze trecutul ascuns, iar aceste scuze erau calea sa de evadare. Nu am grăbit-o, pentru că oricum aveam prea mulți clienți cu care să lucrez. În timp ce intram cu mașina în orășelul ei, mă gândeam că de data asta va trece în sfârșit peste acest obstacol, pentru că nu mă sunase ca să contramandez.

Dar când am cotit pe strada ei și m-am apropiat de casa ei, nu i-am văzut mașina. În schimb, pe alee se afla un camion galben necunoscut, cu reclamele unui atelier local de

reparații de aparate electronice, etichetate pe o parte. Primul meu gând a fost că uitase de întâlnirea noastră și era probabil la muncă. Ar fi fost ceva tipic pentru ea și știam că nu pot conduce o ședință de hipnoză într-o asemenea atmosferă. Când am coborât din mașină, am observat un biletel pe ușa ei. Fusesse chemată pentru afaceri, dar aranjase ca în locul ei să vină o altă persoană, pentru ca eu să nu fi făcut degeaba o călătorie atât de lungă. Biletul spunea că subiectul meu, Phil D., aștepta înăuntru. Era în natura ei să facă așa ceva în ultima clipă, așa încât nu m-am mirat.

Deci clientul meu va fi un om complet necunoscut, ceea ce nu era un aranjament ideal. Nu aveam mari așteptări de la această sesiune. Adeseori este greu să lucrezi cu oameni noi, mai ales dacă nu au cunoștințe anterioare despre hipnoză. Probabil că va fi circumspect. Am presupus că vom petrece cea mai mare parte a sesiunii pentru a stabili între noi încrederea și deschiderea care sunt atât de importante într-o relație de lucru de acest gen. Mă așteptam ca întâlnirea să fie o experiență unică și credeam că, cel mai probabil, nu îl voi mai vedea niciodată pe Phil.

Phil s-a dovedit a fi un tânăr drăguț, cu păr negru, în vârstă de 28 de ani, tăcut și bănuiam că era destul de timid. Mai târziu, am descoperit că timiditatea era doar o încredere în sine liniștită. Avea propria afacere de reparații electronice, pe care o opera din garajul părinților săi. Făcea parte dintr-o familie numeroasă, era unul dintre cei cinci copii și locuia acasă. Singurul lucru neobișnuit a fost că avea un frate gemă identic. În decursul timpului, am aflat multe lucruri despre Phil. Se pare că avea puțin interes pentru fete și nu avusese niciodată o relație serioasă, ceea ce era surprinzător, pentru că era un tânăr destul de atrăgător. Petrecuse

COLONIA PIERDUTĂ

DUPĂ CÂTEVA SĂPTĂMÂNI, Phil a întâlnit din nou aceeași scenă, când ușile liftului s-au deschis. A văzut din nou silueta zimțată, dezolantă și rece, pe fundalul unui cer roșu. Se pare că subconștientul lui credea că venise timpul ca el să înfrunte acea viață și a lăsat-o să se strecoare pe furiș, în sesiuni. De data aceasta, a decis să coboare din lift și să intre în scenă, să o exploreze și să afle ce îl deranja. Învățase deja că dacă nu se simte confortabil cu ceva ce vede îi lasam opțiunea de a se retrage. Acest lucru îi crea un sentiment de siguranță, chiar și într-un mediu atât de străin. Așa încât și-a permis să pășească în scenă și a fost cuprins imediat de un sentiment de mare tristețe. A descris ceea ce vedea.

P: E vânt... nisip și praf. Îl simt și îl văd. Cerul este oarecum roșcat-portocaliu. Stau în fața unei nave spațiale. Este o poiană unde am aterizat. Mă uit la turlă. Este în dreapta mea.

Din prima descriere a acestei scene, mi-am dat seama că nu părea a fi de pe Pământ. Era o atmosferă ca de pe altă lume. Când el a menționat nava spațială, am fost sigură că vedea o viață trecută, când locuia departe de Pământ. M-am gândit că, în sfârșit, îmi voi putea îndeplini dorința de a explora alte planete.

Se pare că turla era monolitul ciudat pe care îl descri-
sese înainte. Ieșea în evidență față de restul vârfulor ascu-
țite, datorită structurii ciudate asemănătoare unei gogoși,
care înconjura vârful. A continuat să descrie priveliștea.

P: În dreapta sunt niște barăci sau colibe care erau folosite
pentru aprovizionare sau depozitare... (cu tristețe) care
acum sunt goale.

D: Mai sunt și alții cu tine?

P: (Vocea lui avea un timbru sumbru.) Numai cei de pe
navă. Suntem aici pentru a aduce provizii și pentru a ve-
rifica bunăstarea oamenilor de știință de pe această pla-
netă. E vorba de coloniștii veniți aici de pe planeta
noastră. De obicei, avem rute comerciale bine stabilite.
Dar acum ne aflăm în afara „drumurilor bătute”, ca să
spunem așa, într-o parte izolată a acestei galaxii.
Aceasta este o colonie izolată, creată pentru testare, mi-
nerit și cercetare științifică, nu pentru colonizare, în mod
deosebit.

D: Știi de cât timp sunt coloniștii pe această planetă?

P: Timpul nu se corelează cu anii pământești, dar au fost...
șapte cronometre, deși nu îmi pot explica ce sunt cro-
nometrele. Au colonizat și au testat terenul timp de
șapte cronometre.

D: Este o perioadă lungă de timp?

P: Ca perioadă petrecută pe o planetă, da.

*D: A trecut ceva timp de când nu ați mai fost pe această
planetă, ca să aduceți provizii?*

P: Venim aproximativ la fiecare două cronometre.

*D: Acești oameni s-au oferit voluntar pentru a face această
lucrare?*

P: Da, toată munca este voluntară. Nu există o înrolare
obligatorie.

Deși mă interesa să obțin relatarea și să aflu motivul tristeții lui Phil, curiozitatea mea a luat amploare și am cerut o descriere fizică a oamenilor de pe navă. El a spus că erau mici ca statură, cu capete mari și chele, cu pielea deschisă la culoare și nu prea musculoși.

D: Au un corp fizic cu sistem circulator sau sunt diferiți?

P: Sunt asemănători cu noi, da. Au două brațe și două picioare, au ochi și urechi și o gură, dar nu au nas. Nu este nevoie de nas. Așa au evoluat ei. Gura nu este decât o simplă fantă și singurul său scop este de a insera aer. Nu există limbă sau corzi vocale pentru a vorbi, deoarece întregul proces de comunicare este telepatic.

Descrierea fizică părea puțin respingătoare, dar pe Phil nu părea să-l deranjeze să se uite la ei. Mai târziu a spus că se simțea foarte confortabil cu aceste ființe extraterestre.

D: Acești oameni mănâncă?

P: Da. Hrana se introduce în fantă.

D: Acești oameni sunt bărbați și femei?

P: Suntem androgini, toți cei din această rasă.

În acel moment știam vag ce înseamnă cuvântul, dar nu eram foarte sigură dacă înseamnă o ființă care are ambele sexe, cum ar fi un hermafrodit, sau dacă e vorba de o ființă care nu are un sex definit. Dar, în mod evident, era o ființă care se reproducea printr-o altă metodă decât cea cu care suntem familiarizați.

P: Suntem mai degrabă o combinație a ambelor sexe într-unul, care este un amestec de caracteristici masculine și feminine.

D. Sunt curioasă: cum se reproduc androginii? Sau trăiesc perioade lungi de timp și nu au nevoie de reproducere?

P: Există o durată de viață mai lungă, dar nu este permanentă, deci există necesitatea de a procrea. E ca și cum am juca niște roluri, pe rând. Dar deosebiriile nu sunt atât de pronunțate precum ne-am obișnuit aici, pe Pământ.

Curiozitatea mea fiind temporar satisfăcută, am revenit la poveste.

D: Ai spus că ați venit pe această planetă pentru a aduce provizii acestor oameni de știință? Unde sunt oamenii de știință?

P: (Cu tristețe) Toți, cu excepția unuia, sunt îngropați în pământ. Au fost în total doisprezece, care sunt acum îngropați, cu o singură excepție. Ultimul supraviețuitor și-a asumat datoria de a-i îngropa pe ceilalți. Rămășițele lui zac alături de ceilalți, dar sunt deasupra solului.

D: Știi ce s-a întâmplat cu acești oameni?

P: Da. Turla, monolitul conține înregistrările telepatice ale celor întâmplate aici. Au murit de foame și de sete, sau de echivalentul acestora. O moarte foarte lentă și dureroasă.

Acesta să fi fost motivul fostei sale reticențe de a privi și a reexperimenta această scenă? Părea a fi dureros pentru el să vorbească despre asta. I-am dat sugestii că nu îl va deranja să se gândească la asta și să discute despre asta. I-am spus că de multe ori este foarte util să scoți din tine aceste amintiri.